

ξηράν, με σκοπὸν νὰ διανυκτερεύσωσιν ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς πλευρᾶς τοῦ Νιβακοῦ. Ἀλλ' ἐπειδὴ προδήλως ἐφαίνετο ὅτι ὁ πάγος ἐμελλε νὰ συντριβῇ καὶ νὰ διασκορπισθῇ κατὰ τὸ ἔξω πέλαγος, ὁ Μάρκος ἔδωκε γνώμην νὰ ταχύνωσι πρὸς τὸ βορεινὸν μέρος τοῦ Νιβακοῦ, ὅθεν ἠλπίζεν ὅτι ἐνδεχόμενον νὰ μένῃ ἔτι ἀκέραιος ὁ εἰς Ὀκκάκιον δρόμος. Εἰς τὴν πρότασιν ταύτην ἔστερξεν ἡ συνοδία· ἀλλ' ὅτε τὰ ἔλκηθρα προσήγγισαν εἰς τὴν ξηράν, φρικτὸν θῆμα παρέστη ἐνώπιόν των. Ὁ πάγος, ἐκ τῶν βράχων ἀποσπασθεὶς, ὠθεῖτο ἄνω κάτω, τρίζων καὶ εἰς χίλια κομμάτια ἐπὶ τῶν κρημνῶν συντριβόμενος, με θόρυβον τρομερὸν, ὅστις, μετὰ τῆς βοῆς τοῦ ἀνέμου, καὶ τῆς ἐνθεν κακέῖθεν εἰς τὸν ἀέρα φερομένης χιόνος, ἀφῆρσεν ἀπὸ τοὺς ὁδοιπόρους τὴν δύναμιν τοῦ ἀκούειν ἢ τοῦ βλέπειν ὁτιδήποτε διακρίμενως.

Ἡ μόνη τώρα ἐλπίς αὐτῶν ἦτον εἰς τὴν ξηράν· ἀλλὰ μετὰ πλείστης δυσκολίας ἠμποροῦν νὰ βιάζωσιν εἰς τὰ ἔμπροσθεν τοὺς πεφοβισμένους σκύλους, ἐνῶ ὅλον τὸ σῶμα τοῦ πάγου ποτὲ μὲν ἐβυθίζετο ὑπὸ τὴν ἐπιφανείαν τῶν βράχων, ἄλλοτε δ' ἀνέβαινε ὑπεράνω αὐτῶν· ἡ μόνη δὲ στιγμή, καθ' ἣν ἠμποροῦν ν' ἀποβῶσιν, ἦτον ὁπότε ἤρχετο ἴσα με αὐτούς· ὅθεν ἀπῆτει μεγίστην ἐπιτηδειότητα, καὶ ἦτο παραπολὺ κινδυνώδης ἡ ἐπιχειρήσις αὕτη. Σὺν Θεῷ, μ' ὅλον τοῦτο, ἐπέτυχεν· ἀμφοτέρω τὰ ἔλκηθρα ἐπίασαν τὴν ὄχθην, καὶ με πολλὴν δυσκολίαν ἐσύρθησαν εἰς τὸ ἄνωθεν ὕψος.

Μόλις ἔλαβον καιρὸν οἱ ὁδοιπόροι νὰ εὐγνωμονήσωσι πρὸς τὸν Θεὸν διὰ τὴν ἀσφάλειάν των, καὶ τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ πάγου, ἐξ οὗ εἶχον ἤδη ἀποβῆν, διεῖρξάν, ἡ δὲ θάλασσα, ὁρμήσασα ὑποκάτωθεν, ἐκάλυψε, καὶ κατεκρήμνισεν αὐτὸ εἰς τὴν ἄβυσσον. Ἐν ἀκαρεῖ, ὡσάν διὰ σημεῖον δοθέντος, ὅλος ὁ πάγος, ὁ ἐκ τοῦ παρλίου ἐκτεινόμενος πολὺ μᾶλλον παρ' ὅσον ὁ ὀφθαλμὸς ἠμποροῦσε ποτε νὰ ἴδῃ, ἤρχισε νὰ διαῤῥήγνυται, καὶ νὰ καταποντίζεται ὑπὸ τῶν ἀχανῶν κυμάτων. Ἦτο θῆμα φοβερὸν, καταπληκτικὴν ἔχον μεγαλοπρέπειαν· αἱ τοῦ πάγου πεδιάδες, ἐκ τῶν ὑδάτων ἀνυψούμεναι, συνεκρούοντο πρὸς ἀλλήλας, καὶ κατεποντίζοντο με βίαν ἀπερίγραπτον, καὶ με κρότον ὥσπερ ἀναριθμήτων κανονίων. Ἡ σκοτία τῆς νυκτὸς, ἡ βροντώδης βοὴ τοῦ ἀνέμου καὶ τῆς θαλάσσης, καὶ ὁ ἐπὶ τῶν βράχων κτύπος τῶν κυμάτων καὶ τοῦ πάγου, ἐπλήρωσαν τὰς ψυχὰς τῶν θεατῶν ἀπὸ αἰσθήματα εὐλαβείας καὶ φρίκης, ὥστε σχεδὸν ἀπέμειναν ἄλαλοι. Ἰσταντο καταπεπληγμένοι διὰ τὴν ὡς ἐκ θαύματος σωτηρίαν των, καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ αὐτόχθονες εἰδωλολάτραι ἀπέδιδον εὐγνωμοσύνην εἰς τὸν Θεὸν διὰ τὴν ἀπαλλαγὴν των.

Οἱ Ἑσκιμοὶ ἤρχισαν τώρα νὰ κατασκευάζωσιν οἰκημὰ τι ἐκ χιόνος, τριάκοντα περίπου βήματα ἐκ τῆς ὄχθης· ἀλλὰ, πρὶν τελειώσωσι τὸ ἔργον των, τὰ κύματα ἐφθασαν εἰς τὸ μέρος ὅπου εἶχον ἡσφαλισμένα τὰ ἔλκηθρα, καὶ μόλις ἐπρόφθασαν νὰ διασώσουν αὐτὰ ὥστε νὰ μὴν ἀφανθασθῶσι.

Πρὶν ἐμβῶσιν εἰς τὴν κατοικίαν ταύτην, ἔστρεψαν πάλιν τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὴν θάλασσαν, ἥτις τώρα ἦτον ἐλευθέρα τοῦ πάγου, καὶ ἐθεώρησαν, μετὰ φρίκης ἐνταυτῷ καὶ εὐγνωμοσύνης, τὰ παμμεγέθη κύματα ἔμπροσθεν τοῦ ἀνέμου φερόμενα, ὡς φρούρια ὑπερφύλλα, καὶ προσεγγίζοντα εἰς τὴν ἀκτὴν, ὅπου με τρομερὸν θόρυβον ὁρμῶντα κατὰ τῶν βράχων καὶ συντριβόμενα, ἐπλήρουν ἀπὸ ἀφρόν καὶ ῥανίδας τὸν ἀέρα.

Μετὰ τὸ δεῖπνον καὶ μετὰ τινα ὑμνωδίαν εἰς τὴν διάλεκτον τῶν Ἑσκιμῶν, ἐπλαγίασαν ἅπαντες περὶ τὰς δέκα. Ἐμειναν δ' ἐπτὰ ἡμέρας εἰς τὴν ἀθλίαν ταύτην κατοικίαν, εἰς τὰ ἔσχατα καταντήσαντες δι' ἔλλειψιν τροφῆς. Ὁ καιρὸς ἔπειτα ἐκαθάρισεν· εὐρήκαν δὲ νέον δρόμον ἐκ πάγου, καὶ ὑπέστρεψαν ἀσφαλῶς οἰκαδε.

Ο ΑΔΑΜ ΚΑΙ Ο ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΜΙΑΝ τῶν ἡμερῶν πρὸς τὸ ἑσπέρας, ὁ Ἀδὰμ ἐκάθητο ὑπὸ τὴν σκιὰν δένδρου τινὸς ἐπὶ λόφου εἰς τὸν κῆπον τῆς Ἐδέμ, πρὸς τὰ ἄνω ἔχων ἑστραμμένον τὸ πρόσωπον, καὶ βλέπων τοὺς οὐρανοὺς. Ἄγγελος δὲ τις ἦλθε πρὸς αὐτὸν, καὶ εἶπε, “Διατί τάχα βλέπεις με τὸσαῦτὴν κλίσιν τὸν οὐρανόν; Τί σοῦ λείπει, Ἀδὰμ;” Τί ἔμπορεῖ νὰ μοῦ λείπῃ,” ἀπεκρίθη ὁ πατὴρ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, “ἰδὼ εἰς τὰς εἰρηνικὰς ταύτας μονάς; Τὰ ὅμματα εἶχον προσηλωμένα εἰς τοὺς λάμποντας ἀστέρας, ἐπεθύμησα δὲ τὰς πτέρυγας τοῦ αἵτου, ὥστε νὰ ὑψωθῶ εἰς αὐτοὺς, καὶ νὰ θεωρήσω ἀπὸ πλησιέστερον τὰ φεγγῶδη σώματά των.”

Τὰς πτέρυγας αὐτὰς ἔχεις,” ἀπεκρίθη ὁ ἄγγελος· ἤγγισε δὲ τὸν Ἀδὰμ, καὶ ὁ Ἀδὰμ, ἀποκοιμηθεὶς, ὤνειρεύθη. Ἐφάνη δὲ εἰς τὸν ὀνειρευόμενον ὅτι ἀνυψοῦτο εἰς τὸ στερέωμα.

Ἐξυπνίσας, ἔστρεψεν διόγυρα τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ ἐθαύμασεν ἰδὼν ὅτι ἀνεπαύετο ὑπὸ τὸ δένδρον ἐπὶ τὸν λόφον. Ἀλλ' ὁ ἄγγελος, σταθεὶς ἔμπροσθεν αὐτοῦ, εἶπε, “Τί συλλογίζεσαι, Ἀδὰμ;” Ἀποκριθεὶς ὁ Ἀδὰμ, εἶπεν, “Ἰδοὺ, ἤμην ὑψηλὰ εἰς τὸν ὅλον τοῦ οὐρανοῦ, καὶ περιεπλανώμην ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀστέρων, καὶ ἱπτάμην πέρας τοῦ Ὠρίωνος καὶ τῶν Πλειάδων καὶ τῆς Ἀμείνης· κόσμοι λαμπροὶ, μεγάλοι καὶ ἐνδοξοὶ ὡς ὁ ἥλιος, ὁρμητικῶς ἐπέρων ἀπὸ πλησίον μου· ὁ λευκότερος ἐκεῖνος Γαλαξίας εἶναι πέλαγος φωτὸς, πλήρες φωτεινῶν κόσμων, ἐπέκεινα δ' αὐτοῦ ὑπάρχει ἄλλο πέλαγος ὁμοίων, καὶ ἄλλο κατόπιν· ἐπὶ τῶν λαμπρῶν δὲ τούτων κόσμων κατοικοῦσι ποιήματα τοῦ Θεοῦ, λατρεῦνται τοῦ Κυρίου καὶ ὑμνῶνται τοῦ ὀνόματός του.—Ἄγγελε, σὺ με ὠδήγησες;”

“Τὸ δένδρον τοῦτο σ' ἐπεσκήαζεν,” ἀπεκρίθη ὁ ἄγγελος, “καὶ ἐπὶ τὸν λόφον τοῦτο τὸ σῶμά σου ἀνεπαύετο. Ἀλλ' ἰδοὺ, ἐντός σου κατοικεῖ πνεῦμα, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ ὑψοῦται ἐπέκεινα τῆς τῶν κόσμων ὅλων σειρᾶς· ὅσον δὲ ὑψηλότερον ἀναβαίνει, τόσον βαθύτερα ἢ πρὸς τὸν Δημιουργὸν λατρεῖται του. Γιὰ τῆς γῆς, τίμα καὶ φύλαττε τὸ πνεῦμα τοῦτο, ὥστε ἡ ἡδυπάθεια νὰ μὴ τοῦ κόψῃ τὴν πτέρυγα, καὶ τὸ ἀλυσοδέσῃ ἐπὶ τῆς γῆς.” Ταῦτα εἰπὼν ὁ ἄγγελος, ἄφαντος εὐθὺς ἐγένετο.

ΕΝΤΙΜΟΤΕΡΟΝ εἶναι νὰ φέγεται τις παρὰ νὰ ἐπαινῇται ὅπῃ τῶν φθονερῶν· καθότι αὐτοὶ ἐπαινοῦσι μόνον ὅσα δύναται νὰ υπερβῶσι· μέμφονται δὲ πᾶν ὅτι υπερβαίνει αὐτούς.

ΟΣΑ μανθάνομεν μετὰ πλεονέκτου κόπου, ταῦτα καὶ μακρότερον χρόνον ἐνθυμούμεθα· καθὼς οἱ ἀποκτῆσαντες χρήματα φυλάττουν αὐτὰ ἐπιμελέστερον παρ' οἱ κληρονομήσαντες αὐτά.